

— E ceva ciudat cu mine, a spus Lotta într-o zi. Pot să fac o grămadă de lucruri!
Tocmai le arătase fraților ei, Jonas și Mia-Maria, cât de bine știa să fluiere.
Nici nu era de mirare că era mândră.

— Dacă mă gândesc mai bine, pot să fac orice! a continuat Lotta.

— Ha! Ia gândește-te mai bine, a spus Mia-Maria. Și mai ușor cu lăudăroșenia!

— Slalom, de exemplu, poți să faci? a spus Jonas.

O întrebase pentru că el tocmai învăța să facă slalom.

Lotta s-a supărat:

— Am zis eu că pot? Am zis eu că știu să fac slalom?

— Ai zis că poți să faci orice, a spus Jonas.

— Da, pot, a spus Lotta. Orice în afară de slalom.

— Da, da, sigur! a spus Jonas, apoi el și Mia-Maria și-au luat schiurile și s-au dus pe pârtia cea mare.

Vacanța de Crăciun începuse de curând și era multă zăpadă. Lotta voia și ea să schieze. Dar nu pe pârtia cea mare.

„Aș putea să mă dau cu schiurile aici, în grădina, să-nvăț bine cum se face“, s-a gândit ea. „N-o fi chiar așa de greu. Mai întâi te duci într-o parte, apoi în cealaltă și dai din fund întruna. Și, de fapt, știu să dau din fund“, și-a mai zis Lotta și a încercat un pic, ca să-și dea seama cât de bine se pricepea.

Însă, înainte să înceapă să exerseze serios slalomul, s-a dus să vadă ce făcea mama. În bucătăria casei galbene de pe strada Zurbagiilor, unde locuiau, mama pregătea prăjituri de Crăciun. Frământa, întindea de zor și era tare ocupată, dar s-a bucurat s-o vadă pe Lotta.

— Lotta, te duci, te rog, până la tușa Berg cu o pâine proaspătă? Și vezi dacă poți s-o ajuți cu ceva.

Lotta s-a bucurat:

— Uite, pot și asta. Pot să ajut oamenii bolnavi. Pot să fac orice... Aproape orice!

Tușa Berg locuia în apropiere și nu era tocmai în putere. Simțea o apăsare în piept și respira tare greu, Lotta știa asta.

— Îl iau cu mine pe Ursuleț, să se bucure tușa Berg! a spus Lotta.

Ursulețul era de fapt un purceluș vechi de pluș pe care îl avea de când era mică. Îl lua cu ea peste tot chiar și acum, când era mare. Lotta avea cinci ani și ceva.

Mama a pus pâinea într-o pungă de plastic și a legat-o la gură cu un elastic.

— Salutări tușei Berg! a spus mama. Poți să duci și gunoiul, că tot treci pe lângă tomberon.

— Dă-l încoace! a spus Lotta. Pot să fac orice!

Mama a legat și gura pungii de gunoi. Înăuntru, chiar deasupra, era capul de știucă rămas de la cină. Ochii albi și înfricoșători ai peștelui se holbau la Lotta prin punga transparentă.

— Ce scârbos! a spus Lotta, ridicând punga să vadă și Ursulețul. E un monstru în pungă! La gunoi cu el! Ha, ha!

Apoi, Lotta a ieșit, cu o pungă în fiecare mână și Ursulețul la subraț.

În fața ușii a dat de schiurile ei. Iar ea voia să învețe să facă slalom. Și bine ar fi s-o facă înainte să se întoarcă Jonas și Mia-Maria.

— Am putea să facem slalom până la tușa Berg, i-a spus ea Ursulețului.

Lotta știa să schieze fără bețe, dar cu două pungi pline și cu Ursulețul în mâini n-o făcuse niciodată.

— Nu merge, Ursulețule. Trebuie să te pun în punga cu pâinea, n-am ce face.

Așa că l-a îndesat pe Ursuleț în pungă și a legat-o la loc.

În pungă, Ursulețul arăta un pic trist.

— Nu durează mult, l-a liniștit Lotta. Și, dacă ți se face foame, poți să rozi un pic din pâine. Dar ai grijă să nu se vadă!

Apoi i-a arătat Ursulețului cum se face slalom cu o pungă în fiecare mână.

— Mai întâi te duci într-o parte, a spus Lotta, alunecând pe lângă măr. Apoi în cealaltă, a continuat ea, luându-și avânt spre cireș.

Când își amintea, dădea și din fund. Dar, chiar dacă mai uita, aluneca totuși binișor. Și repede. Până la tomberonul pentru gunoi era o mică pantă, așa că a prins viteză și a frânat chiar în ultima clipă, cât să arunce punga. După aceea, iar la vale, mai departe. Când a ajuns la tușa Berg, Lotta răsufila din greu, dar nu la fel de anevoios precum tușa, desigur.

— Ai uitat pâinea undeva? a întrebat tușa Berg.

— Nu, nu! a spus Lotta. Doar m-am plimbat un pic cu Ursulețul.

Tușa Berg l-a luat pe Ursuleț în pat lângă ea, în timp ce Lotta le-a arătat cât de bine se pricepea să facă *orice*.

A udat florile extraordinar de bine, iar Scotty, cățelușul gălăgios al tușei, a primit și el apă în castronul lui, deși o lătra pe Lotta fără încetare. Pe urmă, Lotta a aranjat pernele ca să stea frumos. Apoi a tăiat felii groase de pâine și le-a uns cu unt, căci tușa Berg trebuia să mănânce. Îi făcea bine la *răsufat*, a zis Lotta. A mai spălat niște vase, a măturat podeaua și s-a tot minunat singură de cât de bine se pricepea să facă *orice*.

— Dar e tare greu. Mai vrei să te-ajut cu ceva, tușa Berg?

— Crezi că ai putea da o fugă până la chioșc să-mi cumperi un ziar?

Lotta putea și asta, cu mare plăcere.

— Au bomboane foarte bune la chioșc, a spus ea.

Tușa Berg i-a dat Lottei bani pentru ziar și încă o coroană întreagă doar pentru ea, fiindcă o ajutase atât de bine.

— Trebuie să dau pe-acasă mai întâi, a spus Lotta. Vreau să văd bradul de Crăciun pe care l-a cumpărat tata. A zis că-l aduce în pauza de prânz de la lucru.

Da, tatăl Lottei urma să cumpere brad. Dar, când Lotta a intrat în bucătărie, acesta tocmai le dădea o veste îngrozitoare:

— Niciun brad de Crăciun în tot orașul!

Mama, care făcea clătite, s-a oprit nedumerită:

— Niciun brad? Ce vrei să spui? Cum să nu fie brazi?

Dar tata a repetat că, într-adevăr, așa era. Se vânduseră toți până să apuce să cumpere și el unul.

Lui Jonas, Miei-Maria și Lottei nu le venea să creadă.

— Trebuie s-avem brad de Crăciun! a spus Jonas.

— Puteai să iei unul din timp, a spus Mia-Maria. De ce n-ai cumpărat?

Obișnuia să cumpere bradul cu trei zile înainte de Crăciun și fuseseră întotdeauna brazi din belșug, le-a explicat tata. Dar anul acesta se așternuse atâta zăpadă, încât fusese greu să se aducă suficient de mulți brazi. În orice caz, în piață nu mai rămăsese niciunul, a încheiat el cu părere de rău.

— Bine, dar trebuie s-avem brad de Crăciun! a repetat Jonas.

— Trebuie au ba, magie nu știu să fac, a spus tata. Nu mă pricep la toate câte sunt pe lume.

Jonas s-a uitat la Lotta.

— Dar tu te pricepi, a spus el. Ai zis că poți să faci orice. Fă rost de brad atunci!

— Nu fi rău! a spus Mia-Maria. Lotta, nu-l băga în seamă!

— Nu-l bag! a spus Lotta bosumflată.

— Hai să mâncăm! a zis mama.

S-au așezat și au mâncat în tăcere. Erau foarte triști.

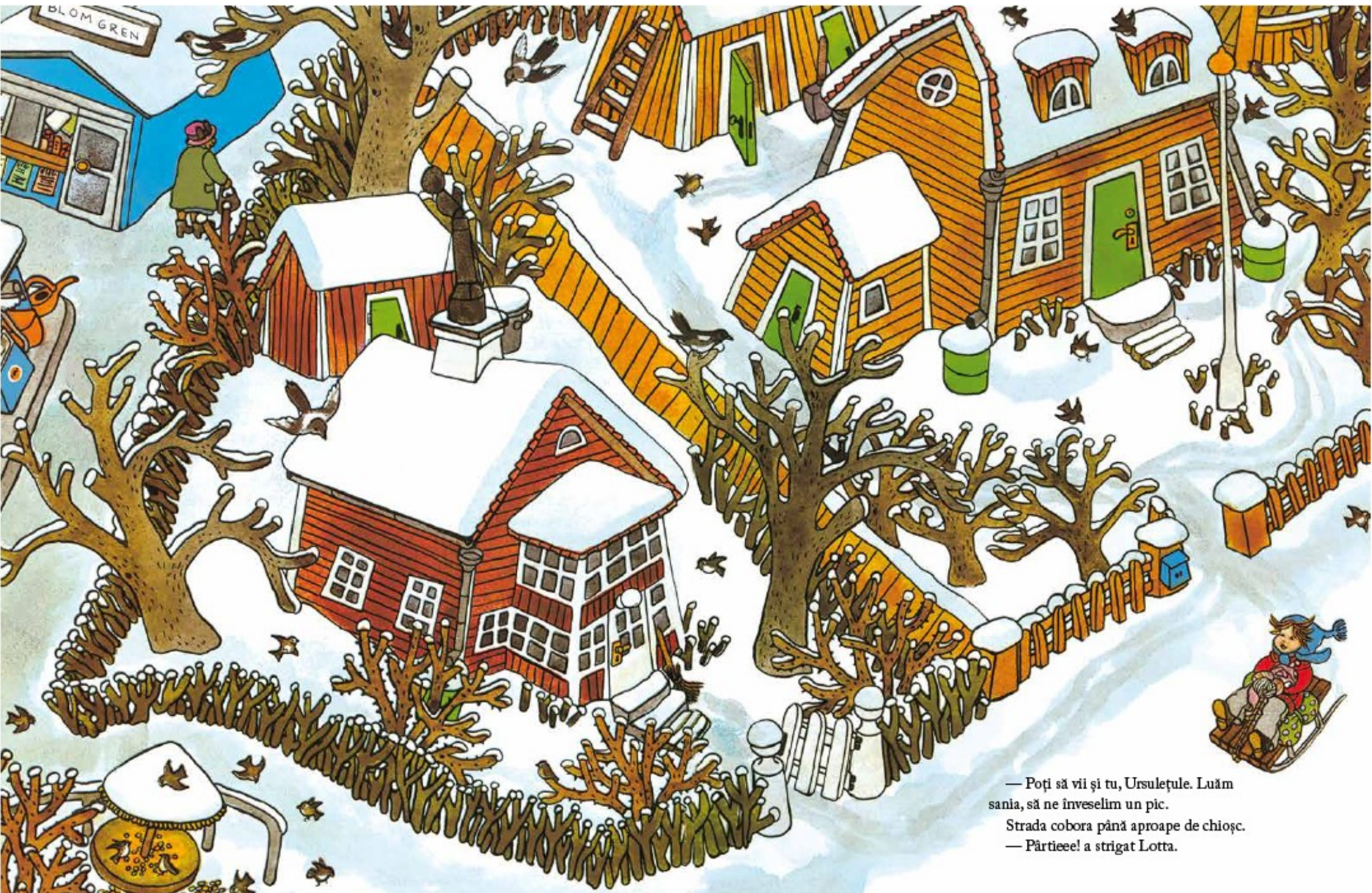
Un Crăciun fără brad – de neînchipuit!

După prânz, tata trebuia să se întoarcă la lucru.

— O să caut prin tot orașul, a spus el. Dacă a rămas vreun brad, al meu e. Dacă nu găsec, asta e.

Jonas și Mia-Maria plângeau, iar Lotta avea de gând să izbucnească și ea în hohote strașnice. Dar, înainte să plângă, trebuia să meargă la chioșc să-i cumpere tușei Berg ziarul, așa cum îi promisese.

— Poți să vii și tu, Ursulețule. Luăm
sania, să ne înveselim un pic.
Strada cobora până aproape de chioșc.
— Părtiee! a strigat Lotta.